

De podiumstaat en daarboven.

Over het afbeeldings- en inlevingsvermogen van kunstschilder Jowan van Barneveld.

door: Freek Lomme

*De held ontbreekt, het podium is leeg;
er is geen sprake meer van verlangen naar de ontbrekende held.
Het podium is er, als een vacuüm waar geen stem aan gegeven kan worden;
al die klote Nirvana klonen ten spijt is er nooit meer een stem verzezen.*

Stand-by staat het podium; klaar voor de stem die de ruimte zal vervullen, die het platform snijdend doet doorklieven. Resonerend uit de doorwrochte trillingen die de verlangde leider vanuit zijn onderbuik door zijn stembanden duwt, zal de Schmerz in de houtnerven van het podium worden opgenomen. Tot die tijd bestaat het podium in een vacuüm, in stasis.

Het podium is de plek waar het individu de massa aan zijn voeten kan laten moshen: als deeg in een deegmolen kan doen klonteren. Het podium is de sokkel: het voetstuk, figuurlijk van en letterlijk voor de massa. Het podium is de spreekbuis voor een collectief sentiment; ze legt de zweep over hen die zich aan haar voetstuk werpen. Er wordt niet overwogen; de massa wordt gezoogd.

Jowan van Barneveld brengt de stasis in beeld, presenteert in zijn schilderijen het podium zoals het op dit moment leeft: in afwachting van een nieuwe stem, brandschoon als een product dat in zijn verpakking zit, gelegen op een donker schap ergens in een magazijn. De popcultuur kent geen klonten, op dit moment; kent geen spokesperson, op dit moment; voelt geen stem door de bloedvaten pompen, ongecontroleerd en onbeholpen adrenaline uitstotend; op dit moment...

Jowan van Barneveld is van de grunge generatie; de generatie die zich in het Nix, de lacune die het overschot van begin jaren 90 liet vallen, verloor. Jonge tieners konden alles, hadden alles; Rwanda ging naar de klonten terwijl 'de wereld van Alles' toekeek, Joegoslavië viel pijnlijk uit elkaar terwijl goed gestylede Blauwhelmen slecht gemanaged werden. Jonge tieners uit de Nix generatie, die de wereld bezitten en die de wereld wilden ontdekken door ze te delen, verloren zich in onbegrip. Dit resulteerde in een blinde drang tot zelfdestructie. Kurt Cobain gaf dit een stem; een stem die zich in de nerven van vele podia heeft gedrongen.

Van Barneveld is in het zwart gaan schilderen, hij kon zich verlaten op deze verstilling. Het zwart is plastisch genoeg om klinisch schoon te blijven terwijl ze genoeg kleurschakering toelaat om een enscenering mogelijk te maken. Hierdoor zijn de zwarte schilderijen welhaast filmstills; de afgebeelde ruimte wordt door de schildering in het zwart in de tijd stilgelegd. Tevens, zo spreekt het zwart, wordt ze geconserveerd; de afgebeelde werkelijkheid wordt vacuüm getrokken en in stasis geplaatst.

Deze werkwijze ging Van Barneveld toepassen op bekende foto's uit het leven van Cobain; foto's waarop Cobain zelf niet aanwezig was, zoals podia waar hij optrad, het huis waar Cobain zich van het leven beroofde en zo meer. Het is precies deze context, de context van het leven van Cobain, waardoor elke afbeelding een scenario suggereert van een podium dat wederom door een stem kan worden ingenomen; in de door Van Barneveld geconserveerde ruimte kán het vuur weer oplaaien, kan de nieuwe leider opstaan.

Toch is het maar de vraag wat Van Barneveld zelf wil: wil hij zich uitspreken of afzonderen, is hij geëngageerd of een romantisch dweper? Hij heeft zelf een drang tot afzondering; in zijn bewegen is ook een romantische gang naar de eindeloze uitgestrektheid van de natuur te herkennen; letterlijk vallende blaadjes, gure winden die door kleding heen snijden; ook dat lijkt zijn donkere voorkomen te omvatten. Toch heeft hij erg frisse wangen, lijkt hij een boswandeling te waarderen en hij staat gewoon, met twee benen in het hier. Hij maakt graag muziek, betreedt podia met band Viberider en met het meer experimentele Psychoschq laat hij zijn hart nader spreken. Hij doet dit graag en serieus, met ijver en inzet maar eveneens is duidelijk dat hij geen Cobain wil zijn.

Jowan van Barneveld schreeuwt niet maar kijkt en ervaart. Hij is een schilder die het doek gebruikt om de wereld van zijn podium te voorzien; afwachtend en gelaten maar zeker niet met fundamentele Sehnsucht: daar is Jowan te aards voor. Van Barneveld laat zich niet leiden; hij staat niet voor het podium of op het podium maar hangt daar boven.

Agenda: In januari 2009 presenteert Museum Het Domein in Sittard een solo expositie van Jowan van Barneveld.